Levenspijn

In Psy nummer 1 van 2012 wil Edith Schippers 'graag het beeld bijstellen als zou ze kil en emotieloos saneren, en niet gehinderd worden door enige kennis van de geestelijke gezondheidszorg.'
Ze zegt onder de indruk te zijn van de emoties en de acties.
Daarom heeft ze de voorgenomen eigen ggz-bijdrage van 425 euro verlaagd naar 200 euro per jaar. Vanaf 1 januari 2012 rinkelt de kassa voor de ggz-patiënten naast het eigen risico van 220 euro (voor medicatie). Wat ze er niet bij vertelt, is dat bij een opname in een psychiatrische instelling vanaf de tweede maand nog eens maandelijks 145 euro opgehoest moet worden.

Onze minister van Volksgezondheid weet 'heel goed wat het betekent om een familielid te hebben met schizofrenie. Ze kent de ggz dus ook als naaste en heeft gezien dat dingen beter en prettiger kunnen. Want iedereen zegt wel dat de patiënt centraal staat, maar dat is – ook in de schizofreniezorg – nog lang niet altijd het geval.'

Kennelijk heeft ze dus de hand over haar hart gestreken met deze barmhartige financiële maatregelen. Mijn oudste dochter lijdend aan schizofrenie, kwetsbaar voor psychoses en ook nog eens ADD heeft het echt getroffen! Een lot uit de loterij is Edith Schippers. De overheid is toch nog een geluksmachine, in tegenstelling tot de uitspraak van Mark Rutte.
Ik kan mijn geluk niet op. Ik zou bijna wensen dat ik ziek was. Dan moet ik ook mijn heil in de zorg zoeken.
Maar niet bij levenspijn. 'Als je na het verlies van je partner ontzettend in de rouw bent, hoor je niet naar de ggz te gaan,' zegt de bewindsvrouw.
Een dolksteek in de rug voor mensen die lijden onder hun verdriet. Als je partner in de kracht van zijn leven overlijdt of, nog erger, je je eigen kind verliest, hoor je dat in je eigen kring uit te vogelen. Psychologische hulp is flauwekul. Dat kost alleen maar geld. En ouders die gebukt gaan onder hun verdriet én zorgen om een (volwassen) kind met zware psychiatrische beperkingen hebben niets te klagen. Dat hoort immers bij het leven. De overheid ziet ze graag als mantelzorgers. Scheelt weer geld uit de staatskas.

Als ik niet beter wist, zou ik denken dat het een satire is. Een try-out voor een nieuw televisieformat uit de stal van De Mol: "The freak of Holland". Elke week gekmakende afleveringen met klapvee en op de bank hangende kijkers.
Er is één verschil: het klapvee is de Tweede Kamer en de interruptiemicrofoon braakt nog steeds 'Doe effe normaal man' uit.
Opeens weet ik het: voor ggz-patiënten liggen de kansen voor het oprapen.
Wie is hier nu normaal?